

Meséskönyv

Kishugom meséskönyve

Kerek erdő szélén
ezüst szellő játszik,
annak közepében
csillagfű virágzik.

Bogár arra surran,
féreg arra vásik,
csillagfű tövében
mesemondó bácsik.

Mikor egyik mondja,
szunyókál a másik,
mikor egy se mondja,
szellő hadonászik.

Én is arra jártam,
három napot-éjet
közelükbe' álltam,
tudom az egészet.

A szép és hiú kiskirályfi

Volt egy kis királyfi,
patakot se látott,
egyszer odaért s a
szélinél megállott.

„Ki van ott a vízben?
Egy másik királyfi?”
Nézi, közelebb lép,
azt akarja látni.

Hetekig csodálta
s még vagy három estét.
Beesett a vízbe,

hiába keresték.

A halhatatlan madarak

Indiában a madarak
függeszkednek a völgy felett,
alattuk fák magaslanak,
és minden nap lehullik egy.

Nem hűlt ki még a holttetem,
s lezúdul mind elé,
s egy vércseppel a csöriben
süvít az ég felé.

A réteken fehérlenek
kóccal tömött csontvázaik,
de vérük most is ott lebeg,
ahonnan származik.

Az elefánt-bébi

Az elefánt-bébit
úgy költik tojásból,
alig másfél mázsa,
ha világra lábol.

Homlokán is csillag,
szemében is csillag,
karcsú a bokája,
tejagyara csillog.

Nem is alszik máshol,
liliom kelyhében,
vízbe ér a lába,
füle ring az égen.

Csillagokba' dér van,
leszital a tájra,
alukál a bébi,
hófehér a szája.

Álma felröpíti
felhők magasába,
száll a pici bébi
vígan trombitálva.

K.n. / 195? / WM KGY 2013.2.1.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)